

برنامه «کتاب یک» به صورت ویژه در هفته دفاع مقدس از یک تا ۶ مهر هر شب ساعت ۲۰ روی آتن شیکه یک می‌رود و تکرار آن روز بعد ساعت ۱۳ همین شبکه خواهد بود.

ویژه برنامه «کتاب یک» به سفارش گروه تاریخ، فرهنگ و هنر به تهیه کنندگی علی خواجه و کارگردانی محمد رضا دستی توپید شده و مجری طرح مجید غفاری است.

۶ کتاب انتخاب شده برای معرفی در این ویژه برنامه به شرح زیر است:

«معبد زیرزمینی» اثر مصوصه میرابولابی، «آخرین فرست» به نویسنده‌گی سعید اکبری، «مجید بربیری»، «نوشته کبری خدابخش دهقی»، «بایزی آمد» به قلم گلستان جعفریان، «هوتوو دارم» اثر رسول ملاحسنی و «بیست سال و سه روز» به نویسنده‌گی سمانه خاکباز.

وقف، مسیری که مسدود نخواهد شد

کارهای نیک، چراگ راه آخرت

سنت حسن وقف و انجام اعمال خیر که بتوان به واسطه آن گره از مشکل کسی باز کرد یا حتی قدم کوچکی برای رفع گرفتاری شخصی برداشت؛ از جمله مسائلی است که مورد تأکید تمامی ادیان الهی به خصوص دین میبن اسلام است.

به گزارش ایرنا، وقف، در لغت به معنای توقف و حبس و در اصطلاح فقهی از عقود اسلامی به معنای حبس کردن مال و جاری کردن منعطف یا متمه آن برای استفاده عموم مردم، بدون دریافت عوض است.

وقف یکی از بزرگترین صادقی احسان و نیکوکاری است که در ساماندهی زندگی فردی و اجتماعی، نقش فراوانی دارد و از اموری است که قابل اسلام بین جماعت بشیری و بن پیروان ممه ادیان متداول بود.

بعد از ظهور اسلام این سنت توسط پیامبر اسلام (ص) و امامان معمصون (ع) پایه گذاری شد و مردم را به این امر تشویق و ترغیب می‌کردند که در راستای آن موقوفات بسیاری بر جای مانده است.

وقف در قرآن کریم عنوان نشده اما عنوانی همانند صدقه، خیر، برآ اتفاق احسان دکر شده که هر یک از این عنوانین بر وقف صدق می‌کند. احادیث پیامبری به استحباب وقف اشاره کرده و احکام آن را شرح داده اند.

وقف سنتی کهنه و جهانی به معنی بخشش پول یا ملک به شخص یا موسسه غیر اتفاقی است که مبالغه مترتبه این بخشش را به مصرف خاصی برساند. جمع این واژه (وقف) است و به مال و زمین وقف شده، موقوفه و به شخصی که وقف کند وقف گفته می‌شود.

وقف مسیری که مسدود نخواهد شد فرست را صدیقه سلطانی از اصفهان نشسته و گویند با صدیقه سلطانی از اصفهان نشسته که وی از مادر مرحوم خود می‌گوید که مادرم تا زنده بود فقط به کفر انجام کارهای خیر بود و تکیه کلامش این بود که وقف کردن و کار خیر مسیری است که هیچ گاه نزد خداوند بسته نخواهد شد و بالعکس چراغ هدایت در آخرت است.

مادرم حرم مریم مرجم روحانی در سال ۱۳۹۹ دیده از جهان فروپست و قبل از فوت ۱۰۰۰ مترمربع زمین خود را به هدف کسب باقیات صالحات به سازمان اوقاف و امور خیریه واگذار کرد.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای معنادار به من گفت اتفاقاً دخترم پیدا کرده ام، راهم را پیدا کرده ام و النگو، انکش و حتی گردنید را به نیت رفع مشکل نیازمندان داخل ضریح امام حسین(ع) انداختم و سیار خوشحالم.

مادرم سیار رحیم و دلسوز بود و طاقت دیدن ناراحتی کسی را نداشت و همواره دیگران را به انجام اعمال خیر و خدایشان ترغیب می‌کرد.

سیدالشہداء(ع) را بی نهایت دوست می‌داشت و به آن عشق می‌وزدید. یادم هست یک بار از کربلا که برگشته بود به مادرم گفتم التکوی طلا جرا دست نیست نیست نکنه گم کردی، با خندن ای م